

Nr 584

Av herr Bengtson m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 79, med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt, m. m.

Kortfilmens självständiga värde som konstnärlig uttrycksform torde vara allmänt erkänd. I olika sammanhang har understrukits, att kortfilmen på grund av sina i relation till långfilmen lägre kostnader ger dels möjlighet till experiment med nya konstnärliga uttrycksmedel, dels tillfälle för nya konstnärer att demonstrera och förkovra sin förmåga. Kortfilmssektorn har därför en väsentlig betydelse som ett led i filmproduktionen i dess helhet.

I den föreliggande propositionen nr 79 föreslås bl. a. anvisande av ett reservationsanslag av 1 miljon kronor till kvalitetsstöd åt filmproduktionen. Även kortfilmer skall kunna ifrågakomma till sådan premiering. Där emot är kortfilmen utestängd från generellt bidrag genom återbäring av nöjesskatt, eftersom för bidragsrätt fordras att filmens längd inte understiger 2 000 m.

Det finns enligt vår mening emellertid skäl att överväga huruvida icke även kortfilmen nu skulle kunna få en mindre skatteåterbäring. Genom begränsad skatteåterbäring till program i vilka svensk kortfilm å minst 200 meters längd ingår skulle distributörer av utländsk långfilm kunna stimuleras att inköpa och giva visningsmöjligheter för sådana svenska kortfilmer. Icke minst för svenska kortfilmsproducenter som icke bedriver långfilmsproduktion skulle en sådan åtgärd bliva av väsentlig betydelse.

När en svensk kortfilm går som fyllnadsprogram till en svensk långfilm är i allmänhet kortfilmsproducenten densamme som långfilmsproducenten, varför kortfilmsstödet icke bör vara avsett för sådana fall. Två olika bidrag för samma program skulle vidare i onödan komplicera förhållandena. Kortfilmsbidrag bör sålunda icke utgå för föreställning där långfilmsbidrag utgår.

Ett särskilt bidrag till kortfilm skulle sålunda åsyfta svensk kortfilm som visas tillsammans med andra filmer, som icke är berättigade till bidrag såsom långfilmer. Sin huvudsakliga betydelse skulle bidraget sålunda ha för svenska kortfilmer såsom fyllnad till utländska långfilmer.

Om bidraget sättes till 10 % av statens andel i nöjesskatten, belöper sig bidraget till ca 4 öre per biljett. De program som kan antagas komma i

fråga kan beräknas genomsnittligen nå en publik om högt räknat 300 000 åskådare per program. För varje till kortfilmsbidrag berättigande program skulle sålunda den genomsnittliga kostnaden uppgå till högst omkring 12 000 kronor. Om antalet program av detta slag årligen beräknas till omkring 20, skulle den totala kostnaden belöpa sig till ca 250 000 kronor.

För att ett program sålunda skall berättiga till generellt bidrag bör kortfilmen utgöra så stor del av programmet som är vanlig för en normal fyllnadsfilm vid en biografföreställning. Den bör lämpligen utgöra minst 200 m såsom bredfilm eller 80 m såsom smalfilm och minst 10 procent av hela programmet. I föreställningen bör sålunda inte ingå utländska filmer till mer än 90 procent.

Med stöd av vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen vid behandling av propositionen nr 79 måtte besluta, att bidrag enligt förordningen om särskilt bidrag till producent av svensk film må utgå för kortfilm, vars längd inte understiger 200 m såsom bredfilm eller 80 m såsom smalfilm, med belopp motsvarande 10 procent av statens andel i nöjesskatten för biografföreställning, vid vilken kortfilmen visas och bidrag för långfilm inte utgår, under förutsättning att i föreställningen icke ingår utländska filmer till mer än högst 90 procent, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härför erforderlig ändring av bidragsförordningen.

Stockholm den 29 mars 1960

Torsten Bengtson

Torsten Andersson

Eric Källqvist

Ragnar Bergh

Ragnar Sveningsson